

The background is a solid yellow color. Scattered across the page are several white paw prints of varying sizes and orientations. The text is centered in the middle of the page.

Mijn hond
heeft een
afwijking

Wie voedt wie op?

Mijn hond heeft een afwijking. Tijdens de puppycursus werd het al gesignaleerd: "U heeft een doldrieste allemansvriend meegenomen!".

Hij vindt mensen enorm leuk en gezellig en vindt het belangrijk om iedereen enthousiast te begroeten. Hevig kwispelend springt hij je tegemoet om vervolgens langs je benen te kroelen totdat je hem aandacht geeft. Toen hij nog puppy was vond iedereen dat vertederend. De kreten met "Oh wat schattig" en "Wat is ie lief" waren niet van de lucht.

Nu hij inmiddels het formaat van een volwassen hond heeft bereikt en ruim 30 kilo weegt zijn er steeds vaker mensen die daar een beetje van uit balans raken. Onlangs nog kwam mij een oudere dame tegemoet gelopen tijdens het uitlaten. Uit voorzorg ben ik toen maar even de straat overgestoken. De puppy cursus heeft best wel geholpen, maar de aard van het beestje blijft nu eenmaal enthousiast. En hoe gezellig ook, niet iedereen is daar van gediend.

Op het werk heb ik ook zo'n collega. Het predicaat doldrieste allemansvriend zou hem zeker niet mistaan. Bij elke begroeting

is het alsof we elkaar maanden niet gezien hebben. Altijd even enthousiast, en altijd diezelfde ferme klap op mijn schouder of tegen mijn bovenarm. Dan is het mijn beurt om even uit balans te zijn.

Na de begroeting volgt er altijd een enthousiast verhaal over wat hij nu weer heeft meegemaakt. En geen idee hoe, maar hij maakt nogal wat mee. Er over vertellen kan hij in geuren en kleuren, never a dull moment met hem in de buurt. En een kort telefoongesprek evenmin.

Inmiddels heb ik gemerkt dat er best wat collega's zijn die zodra ze hem spotten op de werkvloer ook 'even de straat oversteken'. Niet dat hij onaardig is, zeker niet. Maar voor ze het weten is er zo maar een half uur voorbij voordat ze zich aan zijn enthousiasme hebben kunnen ontworstelen. En niet iedereen heeft daar de tijd voor. Sterker nog, sommige collega's zien er eigenlijk gewoon het nut niet van in. "We zijn hier om te werken" hoor ik ze dan mopperen.

Zijn leidinggevende heeft hem hier een tijdje terug op aangesproken. Naar ik begreep was het een prima gesprek. Hij was zich er eigenlijk niet van bewust hoe zijn enthousiasme overkwam. Helemaal begrijpen dat er mensen zijn die het niet waarderen deed hij niet. Maar desondanks zou hij er rekening mee houden. Hij was tenslotte de kwaadste niet. Echt anders is het sindsdien alleen niet geworden. Iets met de aard van het beestje.

Dus heeft zijn leidinggevende het anders aangepakt en gevraagd of de 'klagers' een weekje van functie zouden willen ruilen. Zo zou hun hun stuiterende collega eens kunnen ervaren hoe lastig het is om je te concentreren met het verbale achtergrondgeluid dat weliswaar figuurlijk maar toch met een gevoelgsmatige 100 kilometer per uur voorbij raast. Dat zou hem wel leren. Maar tot de hoogste verbazing bedankten ze voor de eer. Want ruilen betekende dat zij dan de deur uit moesten naar klanten. Geen denken aan, al die verhalen aanhoren en dan gezellig gaan zitten doen om een order te krijgen. Niets voor hen!

En trouwens, geen denken aan dat hij dan een week hun werk zou doen. Alleen van de verwachting over de puinhopen die ze na een week aan zouden treffen lagen ze nu al wakker. Nee, dan was het wel oké om zo nu en dan de straat even over te steken. En zo af en toe een smeug verhaal was prima, zolang het maar tijdens de vrijdagmiddagborrel is.

Heb jij ook collega's met een afwijking? Ik ben eigenlijk wel benieuwd hoe jij er mee omgaat. Is het jou wel gelukt om ze op te voeden? Of heb je aan andere oplossing gevonden? Misschien kan ik er nog wat van leren voor mijn hond. Tijdens de puppencyrus heb ik namelijk niet zo goed opgelet omdat ik dacht dat mijn hond degene was die ander gedrag moest leren.

Ontbijt of brunch

Waar doe je het allemaal voor?

Ontbijten we morgenochtend met z'n allen?" Het is een simpele vraag maar toch moet ik er even over nadenken. Het zondagochtendontbijt in ons gezin is heilig verklaard en daar heb ik zelf aan meegewerkt. Met opgroeiende pubers met (bij) baantjes, vriendjes, sport en andere afspraken zijn de momenten dat we als gezin compleet zijn steeds sporadischer. Zelfs 's nachts.

Daarom hebben we het zondagochtendontbijt heilig gemaakt. In ieder geval één vast moment in de week dat we compleet zijn en een moment met elkaar hebben. En gelukkig kijkt iedereen er naar uit om samen uitgebreid aan tafel te ontbijten voordat ook op zondag iedereen weer zijn gang gaat.

En toch aarzel ik als mijn dochter mij vraagt of we morgenochtend met z'n allen ontbijten. Ik weet namelijk dat mijn zoon al de hele week voor dag en dauw opstaat om op zijn stageplek te komen. Een droomstage bij het Dolfinarium die superleuk is, maar ook de nodige reistijd vraagt. Wat hij er overigens graag voor over heeft, maar waardoor de zondag het enige moment is om even bij te tanken door wat slaap in te halen.

Dus wel of niet samen ontbijten? Afspraak is afspraak tenslotte. En

toch besluit ik om voor een keer met z'n vieren te ontbijten. Ik zal hem vast wel aan tafel kunnen krijgen morgenochtend, maar als het doel is om aandacht en sfeer te creëren met elkaar dan twijfel ik of dat gaat lukken. Dus ik gun het hem om uit te slapen.

Zo flexibel als ik hierin ben, zo vasthoudend kan ik op andere momenten ook zijn. De levering van een afgesproken bestelling, de oplevering van een project of bijvoorbeeld de reparatie van mijn auto. Een paar weken terug strandde ik met mijn auto door een storing in de transmissie. Ik werd keurig en direct geholpen bij de garage, en kreeg notabene een spiksplinternieuwe leenauto mee.

En toch dreigde ik lichtelijk ontstemd te raken toen ik na een week nog geen bericht had gehad dat mijn auto al weer klaar stond. Pas toen ik mij realiseerde dat het doel van de reparatie was dat ik weer veilig en onbezorgd de weg op kan, pas toen haalde ik mijn schouders op bij een dag verlenging. Om vervolgens in mijn nieuwe leenauto te stappen en te ervaren hoe heerlijk een hybride auto rijdt.

Vaak laten we ons leiden door de teleurstelling van een verwachting die niet is uitgekomen. Dan houden we vast aan hoe het volgens onze verwachting zou moeten zijn. Zonder onszelf af te vragen of het proberen vast te houden aan 'hoe het zou moeten zijn' wel bijdraagt aan wat we er mee willen bereiken.

Als het doel gezelligheid is kan dan een brunch net zo gezellig zijn als een ontbijt?

Als het doel is om veilig van A naar B te komen, kan dat ook in een (spiksplinternieuwe) leenauto?

Als het doel is dat mijn kinderen fit en gezond zijn, kan dat ook met een abonnement op een sportschool in plaats van lid te worden van een sportvereniging?

Als het doel is om een project tijdig af te ronden, en mijn collega kan dat succesvol maar wel in flexibele uren omdat zijn kind ziek is, kan dat dan ook?

Als het doel een tevreden klant is, en mijn collega kan hem net zo goed helpen moet ik het dan per sé zelf doen?

Waar maak jij het plaatje dat jij in gedachten had belangrijker dan het doel wat je er mee wilt bereiken?